

til vor politiske Historie, at han ved, at Venstre i 1876 forsøgte at indkalde denne Reserve for at faa en Løsning af Forsvars-sagen, der jo er den Sag, som det ærede Medlems Meningsfæller sige, at de interessere sig allermost for. Da søgte man fra Venstres Side at indkalde Reserven til en saa overordentlig Ting, men Reserven nægtede at møde. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem erindrer det. Venstre har forsøgt at indkalde Reserven, ogsaa naar der har været Tale om at gennemføre en Toldreform, som jo er en Reform af den allerstørste Betydning for hele vort Erhvervsliv. Gentagne Gange har Venstre forsøgt at kalde Reserven ind til en Toldreform, men hver Gang har Reserven nægtet at møde. Vi havde da efterhaanden fra vor Side faaet den Opfattelse, at vi fik aldrig denne Reserve i Trojen, medmindre vi fik den sammen med en Omlægning af de direkte Skatter, derfor toge vi Indkomst- og Formueskatten i denne Forbindelse. Og nu fik vi endelig Indkomsterne og Formuerne her i Danmark under Gevær, nu have vi dem i Uniform, om jeg saa maa sige, og nu tror jeg, det er meget lettere at faa dem til at præstere noget mere, naar Nødstilstanden engang kommer, eller den store Reform skal gennemføres, nu da vi engang have faaet dem under Værnepligt. Jeg vilde gerne med disse Bemærkninger slaa en Pæl gennem den Tale fra Højres Side om, at naar man ikke havde brugt Indkomst- og Formueskatten til at afløse de direkte Skatter med, havde det været en rar Reserve paa mange Millioner at tage til for Statskassen, og at Højre var villigt til at møde med Reserven. Jeg siger, at vor politiske Historie viser, at der aldrig fra Højres Side har været Villighed til at møde med den Reserve.

Saa talte det ærede Medlem om en Ting, som vi ogsaa hørte meget om, da vi talte om Skattelovene. Han sagde, at de daarlige Selvpogivelser, vi nu havde oplevet, viste, at man hellere skulde have fulgt Højres Forslag og gaaet til en Kildebeskatning i Stedet for til en personlig Indkomst- og Formueskat. For at der nu ikke skal fæstne sig den Tro, at Højre havde foreslaaet en ganske anderledes dejlig Indkomstskat end den, vi gik ind paa, vil jeg rekapitulere Sagens Sammenhæng et Øjeblik. Naar Venstre modsatte sig Kildebeskatningen, var det ikke af de Motiver, som det ærede Medlem fremhævede. Nej, det var først og fremmest af den Grund, at saaledes som denne Kildebeskatning var foreslaaet fra Højres

Side, nærrede man en, som jeg tror, begrundet Tro paa, at denne Skat vilde blive i det væsentlige en Skat paa Skyldnerne, paa Debitorerne, ikke paa Kreditorerne, dem, der eje Kapitalen. Det var saaledes, at Skatten f. Eks. skulde svares af Kreditforeningsobligationer, og at den skulde fradrages ved Udbetaling af Renten. Der er ingen Tvivl om, at en saadan Skat paa Kreditforeningsobligationerne til syvende og sidst vilde falde Debitorerne til Last, ganske vist ikke de Debitorer, der havde deres Laan i Orden, men alle ny fremtidige Debitorer vilde lide et Tab i Kurs, der stod i Forhold til Skatten, og da næsten alle Kreditforeningsinteressenter efterhaanden skifte Laanene om i Løbet af et vist Aaremaal, vilde det i Løbet af dette Tidsrum være lykkedes at vælte denne Skat fra Kapitalisten over paa Skyldneren. Det ærede Medlem, som er Nationaløkonom, ved, at der er et stort Kapitel i Nationaløkonomien, der hedder: Skattens Overvæltning; han ved, at dette er et meget vanskeligt Kapitel; han ved, at naar man vil lægge en retfærdig Skat, bør den lægges saaledes, at det ikke er let at vælte den fra de Skuldre, hvor den er lagt, og hvor det er Lovgiverens Mening, at den bør ligge, over paa andre. Det er netop det gode ved den personlige Formue- og Indkomstskat, at den rammer individuelt, tager hver enkelt personlige Forhold, den aarlige Indtægt og den forhaandenværende Formue fat og beskatter den, at det er en Skat, der ikke lader sig vælte fra den Person, den skal ramme, over paa andre, medens Kildebeskatningen, der ikke rammer Personen, men f. Eks. Kreditforeningsobligationer, Sparekasseindskud og den Slags Ting, er en Skat, der meget let lader sig vælte fra Kapitalisten, Ejeren, den rige Mand over paa hans Skyldner. Det var derfor, vi modsatte os Kildebeskatningen. Og naar det ærede Medlem talte om, at man var sluppen for de Ulemper, der følge med en personlig Indkomstskat, hvis man havde faaet Kildebeskatningen, er det heller ikke rigtigt. Det ærede Medlem erindrer nok, at Kildebeskatningen kan aldrig være nok. Selv i England har man ved Siden af Kildebeskatningen en rent personlig Indkomstskat, og selv i Højres Forslag oppe i Landstinget i dets § 19 fandtes ogsaa en personlig Indkomstskat, saa at alt det Posekiggeri og Vurdering af Folks Indtægter, navnlig deres personlige Indtægt eller Arbejdsfortjeneste, vilde i Virkeligheden komme til at klæbe ved den Indkomstskat,